

KODĖL „UŽSTRINGA“ DIEVO PAŽADŲ IŠSIPILDYMAS?

Dievas per Jėzų Kristų kiekvienam krikščioniui suteikė labai brangius ir didingus pažadus, kurie sako, kad mes esame pakviesi tapti dieviškosios prigimties dalininkais. Dievas pažadėjo padaryti mus panašiais į Jėzų Kristų ir suteikti tokį artimą bendravimą su Juo, kokį tarpusavyje turi Dieviškoji Trejybė - Dievas Tėvas, Jo pirmagimis sūnus Jėzus ir Šventoji Dvasia.

II Petro 1:4 Drauge Jis davė mums be galo didžius bei brangius pažadus, kad per juos taptume **dieviškosios prigimties dalininkais**, ištrūkę iš sugedimo, kuris sklinda pasaulyje geiduliais.

Taip pat Viešpats krikščioniams suteikė specifinius ir asmeninius pažadus. Jie gali būti susiję su funkcija Kristaus kūne, pašaukimu, tarnavimu, šeima, aprūpinimu, gyvenamąja vieta ir kt. Daugelis krikščionių tikėjimo kelio pradžioje girdėjo didingas ir daug žadančias pranašystes apie Dievo šlovę, jėgą ir malonę, kuri su kaupu apsireišk jį gyvenime. Tačiau bėgant metams ir nematant Dievo pažadų išsipildymo, krikščionys pradeda tyliai savo širdyje murmėti ir piktintis Dievu. Tada, išgirdus pamokslaujant apie Dievo pažadus ir didingus dalykus, krikščionys giliai viduje susigūžta ir su ironiška šypsena peržvelgę savo gyvenimą, pagalvoja, kad dabar ant šio „pažadų grėbliu“, matyt, užlips tikėjimo naujokas, kuris dar nežino, kad pažadai taip greitai ir lengvai neišsipildo.

Tačiau, kodėl Dievo pažadų išsipildymas užstringa? Kodėl reikia taip ilgai laukti? Kodėl Dievas, tarytum, pamiršta savo pažadus ir dažnai nori atkreipti mūsų dėmesį į visai kitus dalykus? Kodėl gyvenime būna laikas, kai Viešpats pamiršta ir vengia pildyti tai, ką tikėjimo kelio pradžioje taip noriai ir skambiai žadėjo?

Su panašiais klausimais susiduria jau ilgiau tikėjimo kelyje esantys krikščionys, kurie giliai širdyje pradeda murmėti ir išreikšti nepasitenkinimą tokiu Dievo „lėtapėdiškumu“.

Norėdami paspartinti Dievo pažadų išsipildymą, krikščionys pradeda daugiau ir karščiau melstis. Tada jie galvoja, kad Dievo pažadai neišsipildo todėl, kad jie per

mažai meldžiasi ar pasninkauja. Tačiau suintensyvėjęs maldos gyvenimas greitai nuvilia pažadų išsipildymo laukiančius krikščionis. Dievo pažadai užstringa ne todėl, kad mes per mažai meldžiamės ar pasninkaujame. Jie delsia išsipildyti ne todėl, kad mes neišmokome kokio nors tikėjimo principo ar nežinome septynių žingsnių, skirtų paspartinti Dievo pažadų išsipildymą. Dievo pažadų išsipildymo uždelsimas nėra neišmoktos tikėjimo formulės, negauto patepimo ar nebaigtos Biblijos mokyklos priežastis.

Norėdami paspartinti Dievo pažadų išsipildymą, krikščionys ieško Biblijoje paslėptų principų, bando įvairius tikėjimo išpažinimo ar dvasinio tobulėjimo metodus, stengiasi įsitraukti į kuo įvairesnę dvasinę veiklą, lankosi įvairiose konferencijose ir seminaruose, tačiau niekaip tuo nepaspartina Dievo pažadų išsipildymo. Kodėl taip yra? Kodėl Dievas delsia išpildyti savo pažadus ir ko Jis laukia iš mūsų?

Skaitydami Senajame Testamente apie Izraelio tautos istoriją, galime pasimokyti ir suprasti, kaip Dievas vedė juos į pažadėtąją žemę ir ko Jis siekė išmokyti Izraelitus prieš išpildydamas jiems duotus pažadus. Prieš išpildydamas savo pažadus Dievas trokšta ne daugiau maldų ir pasninkų, ne daugiau veikos ir seminarų, bet siekia mus KAŽKO išmokyti **dar prieš tai**, kol mes gausime pažadus. Prieš išsipildant Dievo pažadui susilaukti sūnaus, Abraomas buvo mokomas ir keičiamas, prieš išpildydamas Juozapui pranašingus sapnus, Dievas jį KAŽKO išmokė, prieš įvesdamas Izraelitus į pažadėtąją žemę, Viešpats juos KAŽKO išmokė.

Lygiai taip pat vyksta ir mūsų gyvenime. Prieš išpildydamas mums duotus pažadus, Dievas nori mus KAŽKO išmokyti. Taigi, ne veikla, darbai ar tikėjimo formulės paspartina Dievo pažadų išsipildymą, bet MOKINYSTĖ.

Taigi, KO Dievas nori mus išmokyti, prieš išpildydamas duotus pažadus?

Senajame Testamente prieš įvesdamas Izraelio tautą į pažadėtąją žemę, Dievas apreiškė jiems savo Žodį ir mokino pasitikėti šiuo žodžiu, kuris Izraelitams tame laikotarpyje buvo duotas įstatymo formoje. Visas Izraelitams apreikštas Dievo žodis laikėsi ant dviejų

pagrindinių įsakymų: 1) mylėk savo Dievą visa širdimi, visu protu ir visomis jėgomis ir; 2) mylėk savo artimą, kaip save patį.

Jėzus, kalbėdamas apie Senąjį Testamentą, apibendrino jį tais pačiais žodžiais ir parodė pagrindinę esmę, ant ko laikėsi Mozės įstatymas ir pranašai. Jie laikėsi ant šių dviejų įsakymų. Taigi, prieš įvesdamas į pažadėtąją žemę, Dievas norėjo išmokyti Izraelitus **bendrauti su Dievu ir vienas su kitu**.

Mato 22:36-40 „Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias įstatyme?“ Jėzus jam atsakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu“. Tai pirmasis ir didžiausias įsakymas. Antrasis – panašus į jį: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. **Šiais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai“**.

Panašiai vyksta ir šiandien su krikščioniais. Dievas siekia išmokyti mus dviejų esminių ir pagrindinių tiesų:

- 1) atrasti bei pažinti Kristų savyje ir taip išmokti bendrauti su Dievu savo viduje
Kolosiečiams 1:27 Jiems Dievas panorėjo atskleisti, kokie šios paslapties šlovės turtai skirti pagonims, būtent Kristus jumyse – šlovės viltis.
- 2) išmokti išreikšti tikėjimą per meilę, bendraujant vienas su kitu.
Galatams 4: 19 Mano vaikeliai, dėl jūsų aš vėl gimdymo skausmuose, kol jumyse išryškės Kristus!

Taigi, nėra svarbesnių temų ir tiesų už aukščiau minėtas, kurių siektų mus išmokyti Dievas. Jo mokinytės pagrindas ir tikslas nėra išmokyti mus pranašauti, išvarinėti demonus ar pamokslauti. Kada krikščionis nesupranta, kokie yra pagrindiniai Kristaus mokinytės tikslai, Dievo pažadų išsipildymas tampa jam nepasiekiamas ir tolima pažadėtąja žeme. Apaštalas Jonas savo laiške kviečia kiekvieną krikščionį patirti asmeninius santykius su Dievu ir pasilikti bendravime vienas su kitu.

I Jono 1:3 Ką matėme ir girdėjome, mes skelbiame jums, kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.

Taigi, yra tik dvi priežastys, kodėl Dievo pažadai delsia išsipildyti. Prieš išpildydamas mums savo pažadus, Dievas nori mus išmokyti bendrauti su Juo ir bendrauti vienas su kitu. Kiekvienas Dievo pažadas remiasi šiomis dvejomis tiesomis. Pradėję mokytis bendrauti su Dievu ir to pasėkoje, vienas su kitu, mes esame keičiami iš šlovės į šlovę ir į pažadėtąją žemę atvedami jau kitokie. kažkas su mumis įvyksta kelyje į pažadėtąją žemę. Dievas savo pažadus išpildo į tikėjimo kelyje esantiems krikščioniams, kurie kelionės metu išmoksta bendrauti su Viešpačiu ir vienas su kitu.

II korintiečiams 3:18 Mes visi, atidengtu veidu lyg veidrodyje regėdami Viešpaties šlovę, esame keičiami į tą patį atvaizdą iš šlovės į šlovę, veikiami Viešpaties, kuris yra Dvasia.

Dievas išpildė duotą pažadą Abromui ir davė jam Izaoką, kada Abromas tapo Abraomu, Viešpats Jokūbą įvedė į pažadėtąją žemę, kai jis tapo Izraeliu, Dievas suteikė Juozapui valdžią ir turtus, kai jis išmoko atleisti ir taip buvo parengtas susitikimui su jį nuskriaudusiais broliais. Visi Senojo Testamento tikėjimo didvyriai Dievo pažadus gavo tada, kai jie pabuvojo bendravimo su Dievu ir bendravimo su kitais žmonėmis pamokose ir išmoko pagrindinių dvasinių tiesų. Šios pamokos keičia patį mokinį, ko pasėkoje, keičiasi ir tikinčiojo identitetas. Tai rodo ir tikėjimo kelionės metu pakeisti Dievo tarnų vardai. Tik savo viduje atradę gyvojo vandens šaltinį ir išmokę jį dalinti kitiems, mes patiriame, kaip lengvai, paprastai ir greitai Dievas išpildo savo pažadus. Jis trokšta, kad šie pažadai būtų ne tik palaiminimu mums, bet ir kitiems. Jis trokšta visada daugiau, nei mes įsivaizduojame ar prašome.

Efeziečiams 3:20 O Tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginamai daugiau, negu mes prašome ar suprantame,

Panašiai vyksta ir šiandien su krikščioniais. Viešpats, prieš išpildydamas duotus pažadus, siekia išmokyti mus atrasti savyje ne „eks-nusidėjėlių“ ar suremontuotą Adomą, bet Kristų. Jis trokšta mus išmokyti ne gauti patepimą ir atvesti žmones į bažnyčią, bet išmokyti bendrauti vienas su kitu ir taip išreikšti tikėjimą. Dievo pažadų išsipildymą paspartina ne sustiprinta malda ir prie jos „prisegtas“ pasninkas, bet sugebėjimas atleisti, ne gerai suplanuotas ir išsakytas pamokslas, bet vidinis

pašnekesys, dėmesys ir bendravimas su viduje esančiu Kristumi, ne didvyriški tikėjimo darbai ir projektai, bet vidinis paklusnumas Šventosios Dvasios patarimui.

Tačiau, kaip Dievas sugeba iš „eks nusidėjėlio“ padaryti žmogų, panašų į Kristų? Kaip Jam pavyko Naujajame Testamente iš Simono padaryti apaštalą Petrą, iš Sauliaus – apaštalą Povilą?

Kaip Dievas mus rengia pažadų išsipildymui?

Mokydamas mus aukščiau paminėtų dvasinių tiesų, Viešpats naudoja savo būdus ir metodus, kurie įvairių formoje yra paslėpti Senajame Testamente. Šiuos būdus ir metodus Dievas naudojo veddamas Izraelitus į pažadėtąją žemę. Šiuos metodus Viešpats naudoja ir šiandien.

Skaitydami apie Izraelio tautos istoriją ir jų kelią į pažadėtąją žemę, pastebime, kad prieš kelias į šią žemę vedė per dykumą. Būtent dykumoje Dievas siekė išmokyti ir parengti savo tautą pažadų išsipildymui.

1. Dangiška mana. Vienas iš pirmųjų ir pagrindinių stebuklų, kuris lydėjo Izraelio tautą kiekvieną dieną per visus keturiasdešimt metų dykumoje, buvo iš dangaus krentanti mana. Nepriklausomai nuo Izraelitų elgesio, nuodėmių, darbų, paklydimų, klaidų ir aplinkybių, Dievas kiekvieną dieną antgamtiškai maitino savo tautą dangiška mana.

Išėjimo 16: 4 Tada Viešpats tarė Mozei: „Aš jums duosiu duonos iš dangaus. Žmonės teišėina ir tesusirenka dienos davinį, kad išbandyčiau juos, ar jie laikysis mano įstatymo, ar ne.

Viešpats siekė išmokyti savo tautą gyventi ir praktikuoti Dievo žodį kasdien ir parengti juos tam laikotarpiui, kada pažadėtoje žemėje jie valgys ne krentančią maną iš dangaus, bet pažadėtosios žemės vaisius.

Šie pavyzdžiai tiesiogiai yra susiję ir pranašavo apie Jėzų Kristų, kuris yra iš dangaus nužengusi dangiška mana ir gyvybės duona.

*Jono 6: 51 **Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus.** Kas valgo šitos duonos – gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra mano kūnas, kurį Aš atiduosiu už pasaulio gyvybę“*

Jono 6: 58 Štai duona, nužengusi iš dangaus, – ne taip, kaip jūs tėvai valgė maną ir mirė. Kas valgo šią duoną – gyvens per amžius“.

Prieš įvesdamas krikščionį į pažadėtąją žemę, Viešpats mokina jį kasdien praktikuoti Dievo žodį ir maitinti savo vidų tikėjimo ir meilės praktika. Šiame laikotarpyje krikščionis dažnai mato save, kaip vos išgyvenantį ir vos išstovintį tikėjime krikščionį, nes Dievo žodžio apreiškimo ir Jo pagalbos jam užtenka tik pragyvenimui, tik vienai dienai. Labai dažnai tokiose aplinkybėse atsidūrę krikščionys galvoja, kad jie yra sausi, dvasiškai pasilpę, sudžiūvę ir atitolę krikščionys, vos ne vos besilaikantys tikėjime ant kojų. Jie mažomis porcijomis priima ir praktikuoja Dievo žodį savo gyvenime, vis laukdami didingų dalykų, tačiau nepastebi, kad jie ne tik yra išlaikomi Dievo jėga tikėjime, bet ir auga Dievo pažinimu. Tokio dvasinio sezono metu mes galvojame, kad vos išgyvename, bet iš tiesų mes augame Dievo pažinimu.

*Žydams 5: 14 Tik subrendusiems dera stiprus maistas – tiems, kurie **pratybomis išlavino** savo pojūčius, kad atskirtų gera nuo blogo.*

Šis, atrodytų, labai gležnas ir neišvaizdus Dievo būdas yra naudojamas tam, kad mes išmoktume bendrauti su Dievu savo viduje. Mažomis porcijomis kasdien praktikuojamas Dievo žodis išmoko krikščionį savo viduje lipdyti Kristų, kuris susideda iš suvalgytos manos mažų gabaliukų.

Kartais mes galvojame, kad staiga, nepaaiškinamai ir antgamtiškai mes savyje atrasime Kristų, kad įvyks kažkoks stebuklas, kuris atvers mūsų akis ir mes pamatysime, koks yra Kristus mumyse. Tačiau tai yra procesas, per kurį Dievas veda

mus kantriai, siūlydamas būti ištikimiems mažuose dalykuose. Tai yra tikėjimo praktika, kurios mes esame mokomi nuosekliai ir kantriai. Ši pastovi Dievo žodžio praktika mūsų viduje atveria sugebėjimą atskirti ir pastebėti savyje Kristų. Tačiau iki tol, kol pastebėsime savyje Kristų, mes turime nuosekliai ir mažais kasdieniniais gabaliukais lipdyti ir ugdyti save Kristuje. Šis procesas tęsiasi tol, kol mūsų kojos nepaliečia pažadėtosios žemės. Tada dangiška mana yra pakeičiama pažadėtosios žemės vaisiais.

Jozuės5:12 Jiems pradėjus valgyti tos žemės derlių, mana liovėsi kritusi. Izraelitai nebeturėjo manos, bet tais metais valgė Kanaano krašto vaisius.

Jei krikščionis nenusivilia mažais dalykais ir kasdien valgo ir praktikuoja Dievo žodį, į jo gyvenimą ateina laikas, kada jis pjauna šios praktikos vaisius. Kiekviena sėja turi pjūtį, ir kiekviena sėkla – vaisius. Todėl į tokio krikščionio gyvenimą būtina ateis metas, kada Dievo žodis taps ne išoriniu šaltiniu ir pastangomis išgyventi, bet **vidiniu šaltiniu**, maitinančiu ne tik jį, bet ir kitus. Valgydamas iš dangaus krentančią maną (arba Dievo žodį), krikščionis iš pradžių gali nusivilti tuo, kad šis žodis, nors ateina iš Dievo, tačiau ateina, tarytum, iš išorės. Krikščionis šiame laikotarpyje dar nepastebi savyje Kristaus ir yra susijęs su išoriniais šaltiniais. Jam sunku savyje pastebėti Kristų, nes jis mato savo klaidas, nuopolių ir sunkias aplinkybes, tačiau jei jis nesustoja, išorinis Dievo žodis tampa vidiniu.

Jono 7:38 Kas mane tiki, kaip Raštas sako, iš jo vidaus plūs gyvojo vandens upės“.

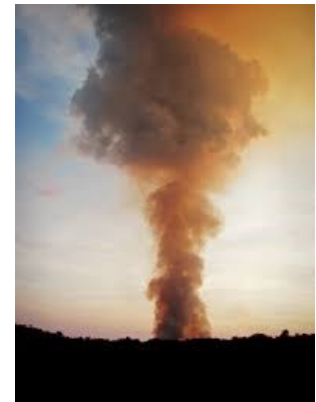
Nuo to momento, kad iš išorės ateinantis Dievo žodis tampa vidiniu šaltiniu, krikščionis pradeda valgyti pažadėtosios žemės vaisius. Jo dvasinis racionas pasikeičia ir vietoje išorinių šaltinių jis atranda neišsenkantį vidinį. Išorinė dangiška mana pakeičiama žemės vaisiais. Krikščionį tada maitina ne išoriniai dalykai, bet vidiniai. Jis Kristų nešiojasi savo viduje, atradęs Jį per kasdieninį, nuoseklų ir mažomis porcijomis praktikuojamą tikėjimą ir meilę.

2. Debesies ir ugnies stulpas. Dar vienas stebuklas, kuris lydėjo Izraelio tautą per visus keturiasdešimt metų, nepriklausomai nuo jų elgesio, aplinkybių, jausmų ir nuopelnų, buvo jų priekyje einantis debesies stulpas dienos metu ir ugnies stulpas

nakties metu. Šis įvaizdis rodo, kad krikščionio gyvenimas nėra chaotiškas, atsitiktinis ar betikslis. Krikščionio gyvenimo tikslas nėra pragyventi moralų, dorą ir be problemų tekantį gyvenimą. Viešpats mus moko ir veda ne chaotiškai, bet tikslingai ir sistemingai. Dievas turi aiškų planą, ko, kaip ir kada mus išmokyti.

Nehemijo 9:19 Tačiau Tu, Dieve, būdamas didžiai gailestingas, jų nepalikai dykumoje; debesies stulpas neatsitraukė nuo jų dieną nė ugnies stulpas naktį, rodydamas jiems kelią, kuriuo jie turėjo eiti.

Prieš įvesdamas mus į pažadėtą žemę, Viešpats nori išmokyti pasitikėti Juo ir tapti priklausomais nuo Jo žodžio, plano, pašaukimo ir vedimo. Ir nors dykumoje krikščioniams būdingas Dievo vedimas per išorinius Dievo pasireiškimus, dykuma yra sezonas, kada Viešpats apreiškia savo apsaugą ir rūpestį. Šio dvasinio sezono metu krikščioniams gali atrodyti, kad Dievo vedimas yra ne toks greitas, aiškus ir logiškas. Gali atrodyti, kad krikščionis šiose pamokose eina „ratais“ ir jo gyvenime kartojasi tam tikri ciklai ir etapai. Labai dažnai krikščionis šiose pamokose užduoda Dievui klausimus dėl tokio keisto, neaiškaus ir neracionalaus Dievo vedimo: „*kodėl reikia gaišti tiek laiko ir stovėti vienoje vietoje, kada debesies stulpas „užstringa“ tam tikroje mūsų gyvenimo situacijoje ir neduoda aiškaus atsakymo? Kodėl viduje taip sunku suprasti Dievo valią ir nėra aiškaus Dievo scenarijaus ar plano, kuris parodytų aiškiai, ką reikia daryti ir kur eiti? Kodėl kartais Dievas taip staiga „pakeičia“ savo nuomonę ir vos sustojus tam tikroje gyvenimo vietoje, Jis greitai skatina keisti dvasinio ėjimo kryptį, nepaaiškindamas priešasčių ir neparodydamas aiškaus plano?“*

Toks Dievo vedimas būdingas krikščioniams, kurie yra rengiami Dievo pažadų išsipildymui. Tada krikščioniams būdingas Dievo vedimas per išorinius dalykus, išorinius Dievo pasireiškimus, stebuklus ir antgamtiškumą. Jei krikščionis nepastebi savo gyvenime Dievo antgamtiškumo, jis netiki, kad Dievas jį vedą. Tačiau priėjus pažadėtąją žemę ir išmokus pasikliauti Dievu, krikščionio viduje atsiveria kitoks Dievo vedimas. **Dievo vedimas iš išorinio tampa vidiniu.**

Jėjus į pažadėtąją žemę, Izraelitus vedė nebe debesies ir ugnies stulpas, bet visai paprasta Dievo sandoros skrynia, kurią nešė kunigai levitai. Išmokęs pasikliauti Dievu ir būti vedamas ir paklusnus Dievui, krikščionis pradeda būti vedamas ne išorinių sutapimų, ženklų ir antgamtiškumo, bet savo viduje esančio Kristaus. Jis seka paskui savo viduje įtvirtintą ir asmeniškai pažintą tiesą – Dievo sandorą Kristuje. Jėzaus aukos ir Jo meilės apreiškimas krikščionio viduje tampa esminiu ir pagrindiniu Dievo vedimo šaltiniu. Jį skatina eiti į pažadėtąją žemę ne išoriniai sutapimai, ženklai ar kitų pritarimas, bet sąmoningas, laisvas ir meilės atsaku į Kristaus auką paremtas vidinis sprendimas.

Pažadėtoje žemėje **išorinis Dievo vedimas tampa vidiniu**. Todėl brandiems krikščioniams būdingas ne lengvas ir greitas susižavėjimas įvykusi stebuklu, esančiu aplinkybių sutapimu, bet vidinis įtikinimas, kuris ateina iš dykumoje išvystyto ir išmokto santykio su viduje esančiu Kristumi.

3. Surinkimo padangtės statymas. Viena iš svarbiausių ir daugiausiai laiko užėmusių pamokų, kurią Izraelitai mokėsi keturiasdešimt metų, buvo Dievo padangtės su joje esančiais daiktais statyba, jų priežiūra ir tarnavimas. Per keturiasdešimt metų Izraelio tautoje įvyko reikšmingi pasikeitimai. Izraelitai prieš dykumą ir Izraelitai po jos - labai skyrėsi. Jie įėjo į dykumą vedami Dievo stebuklu, tačiau su savimi turėjo tik daiktus, kuriuos išsinešė iš Egipto. Tačiau iš dykumos į pažadėtąją žemę einantys Izraelitai su savimi turėjo Dievo padangtę, žinojo kaip ja rūpintis ir tarnauti. Kiekvienas žmogus ir kiekviena Izraelio giminė turėjo savo vietą ir funkciją, susijusią su Dievo padangte. Dykumoje, paslėpti nuo kitų tautų akių, Izraelitai pastatė Dievo padangtę pagal Mozei duotą atvaizdą danguje, kuri aplink gyvenusioms tautoms buvo kaip stebuklas, atsiradęs iš nežinios. Egiptiečiai ir kitos tautos matė, kad į dykumą Izraelitai išėjo be Dievo padangtės, tačiau iš dykumos jie išniro turėdami nuostabiai ir didingai sukurtą kūrinį.

Išėjimo 25:8 Padarykite man šventyklą, kad galėčiau gyventi tarp jūsų.

Į pažadėtąją žemę Dievas savo tautą vedė paskui Sandoros skrynią, kuri buvo padaryta dykumoje kartu su visa Dievo padangte. Be šios Dievo padangtės Izraelitai negalėjo įeiti į pažadėtąją žemę.

Šie Senojo Testamento įvaizdžiai tiesiogiai kalba apie Kristų. Kada Jėzus atėjo į žemę, Jis savo darbais, veiksmais ir stebuklais parodė, kad visi Senajame Testamente aprašyti įvykiai ir Izraelio tautos pastatyta Dievo šventykla kalba apie Jį.

Jono 2: 19-21 Jėzus atsakė: „Sugriaukite šitą šventyklą, ir per tris dienas Aš ją atstatysiu!“ Tada žydai sakė: „Keturiasdešimt šešerius metus šventyklą statė, o Tu atstatysi ją per tris dienas?!“ Bet Jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą.

Taigi, šiandien Dievas lygiai taip pat nori išpildyti savo pažadus ir veda mus į pažadėtąją žemę, tačiau prieš tai Jis mokina savo viduje pagal Dievo duotą atvaizdą (Jėzų Kristų, kuris yra tikrasis Dievo atvaizdas) pastatyti šventyklą. Izraelitams Senojo Testamento laikais galėjo atrodyti keista, kodėl reikia dėti tiek daug pastangų ir taip kruopščiai statyti Dievo šventyklą. Juk Dievas galėjo iškart ir tiesiai nuvesti savo tautą į pažadėtąją žemę? Panašiai gali atrodyti ir šiandien krikščioniams, kurie gali klausti Dievo, kodėl reikia „gaišti“ tiek daug laiko mokantis pažinti Kristų savyje ir išreikšti tai kitiems per tikėjimą ir meilę? Tokiu metu krikščioniams gali atrodyti, kad jie praranda laiką sėdėdami kaip Marija prie Jėzaus kojų, kada aplink vyksta tiek daug tarnavimų, projektų ir darbų dėl Dievo. Tačiau Viešpats trokšta išmokyti mus ne dirbti dėl Jo, bet tarnauti su Juo. Būtent todėl, laikas praleistas statant Dievo padangtę viduje, dar nematant ir nepatiriant pažadėtosios žemės vaisių ir pergalių, gali atrodyti bergždžias ir praėjęs veltui. Tačiau taip nėra.

Krikščionio gyvenime būna laikas, kada Dievas jį paslepia nuo kitų žmonių žvilgsnio ir „išvilioja“ jį į dykumą tam, kad krikščionis savo viduje surastų Kristų ir būtų įtvirtintas ne darbuose, bet santykiuose. Būtent šio dvasinio sezono metu krikščionio viduje subręsta pasitikėjimas Dievu ir meilė, kuri neturi išankstinių sąlygų ir pretenzijų.

Taigi, kiekvienas Dievo duotas pažadas priklauso nuo aukščiau išvardintų pamokų. Jei krikščionis leidžia Dievui jį mokyti statydinti santykius su Dievu ir kitais krikščioniais, tada pažadėtoji žemė artėja į tokio krikščionio gyvenimą proporcingai išmoktoms pamokoms.

Kas keičiasi krikščionio gyvenime jam žengiant į pažadėtąją žemę?

Kaip jau minėjome aukščiau, krikščioniui žengiant į pažadėtąją žemę, jo gyvenime įvyksta trys esminiai pasikeitimai. Visų pirma, keičiasi jo dvasinis racionas arba dvasinė mityba. Pasikeitęs dvasinis racionas atveria krikščioniui naują Dievo vedimo būdą. Pasikeitęs Dievo vedimo būdas yra būtinas žengiant į pažadėtąją žemę ir kovojant su šioje žemėje esančiais priešais. Tik pasikeitęs Dievo vedimo būdas leidžia krikščioniui patirti realias pergalės.

Pasirengimo Dievo pažadų išsipildymui sezonas (dykuma)	Dievo pažadų išsipildymo sezonas (pažadėtoji žemė)
Dievo žodis ateinantis iš išorės į vidų. Dvasinis racionas – Kristus kaip mana, ateinanti iš dangaus. Sezonas – sėja Pagrindinis krikščionio laimės šaltinis yra Dievo pasireiškimas išorėje (išoriniai stebuklai, sutapimai ir kt.)	Dievo žodis ateinantis iš vidaus į išorę. Dvasinis racionas - Kristus, kaip viduje esanti gyvybės duona. Sezonas – pjūtis Pagrindinis krikščionio laimės šaltinis yra vidinis pasitenkinimas Kristumi.
Krikščionis seka paskui išorinius Dievo pasireiškimus – sutapimus, ženklus, antgamtiškumą. Sekimo paskui Jėzų tikslas – Dievo pažadų išsipildymas	Krikščionis seka paskui savo viduje esantį Kristų, kurį atrado dykumoje. Sekimo paskui Jėzų tikslas yra gyvenimas, kuris remiasi Kristaus mirties ant kryžiaus apreikšta tiesa
Bandymai savo veikla ir darbais nustebinti Dievą ir įtvirtinti taip savo teisumą. Dėl šios priežasties Dievas nepatiki darbų ir veiklos iki tol, kol krikščionis savyje neatranda Kristaus, kaip vidinio šaltinio.	Vidinis nusiramimas nuo savo teisumo darbų ir poilsis vidiniame Kristuje. Dievas patiki tarnavimą ir pašaukimą, kurie nebėra teisumo įtvirtinimo priemonės, bet tikėjimo ir meilės išraiška, ateinanti iš viduje esančio Kristaus.

<p>Ramybė šaltinis yra išorinės aplinkybės ir problemų nebūvimas.</p> <p>Nedaug realių pergalių prieš priešą. Pasikartojantys kritimai ir klaidos tam tikrose gyvenimo srityse. Bandytas išspręsti tai išorinėmis priemonėmis (giminystės prakeikimų atsisakymu, išorinių ritualų ar veiksmų vykdymu, darbais, bažnyčios lankumu ir kt.)</p>	<p>Ramybės šaltinis – nuo aplinkybių nepriklausantis viduje atrastas Kristus.</p> <p>Krikščionis patiria realias pergales, kurios ateina į jo gyvenimą dėl pasikeitusio Dievo vedimo būdo. Krikščionis dabar yra vedamas vidinio santykio su Kristumi.</p>
--	--

Kokie yra pagrindiniai dvasinio sezono pasikeitimo požymiai?

Visi pasikeitimai žmogaus gyvenime neįvyksta staiga ir be priežasties. Tarp pagrindinių pasikeitimų visada yra, taip vadinamas, pereinamasis laikotarpis. Net valstybėje priimami pagrindiniai ir esminiai įstatymai neįsigalioja iškart, bet po tam tikro pereinamojo laikotarpio, kuris suteikia laiko žmonėms pasiruošti ateinantiems pasikeitimams.

Panašiai vyksta ir krikščionio gyvenime. Dvasiniai sezonai nepasikeičia staiga ir neužklumpa krikščionio be priežasties. Viešpats visada mus parengia ir sklandžiai įveda į naują dvasinį sezoną. Prieš įeidami į pažadėtąją žemę, Izraelitai buvo sustoję prie Jordano upės bei buvo mokomi ir rengiami būsimiems pasikeitimams. Taip pat, perėję per Jordano upę, jie neiškart puolė kovoti su priešu, bet kurį laiką praleido kitoje Jordano upės pakrantėje, kur buvo apipjaustyti.

Taip pat žvelgdami į pavienių Dievo tarnų gyvenimą, galime pastebėti, kaip Dievas ruošė juos dvasiniams pasikeitimams. Pranašo Elijo gyvenime tarp tikėjimo pergalės ant Karmelio kalno ir Dievo šlovės patyrimo ant Horebo kalno, buvo keturiasdešimtys dienų laikotarpis, kurio metu Elisas buvo rengiamas naujam dvasiniam Dievo šlovės sezonui.

Taigi, kokie yra požymiai, rodantys, kad į krikščionio gyvenimą ateina naujas dvasinis sezonas?

1. Praeities pamiršimas. Kada Izraelio tauta priartėjo prie Jordano upės ir atėjo laikas įeiti į pažadėtąją žemę, jų gyvenime įvyko keletas reikšmingų pasikeitimų.

Jozuės 1:2 „Mano tarnas Mozė mirė. Pakilk ir eik per Jordaną su visa tauta į žemę, kurią duodu izraelitams.

Jozuės knyga prasideda Dievo žodžiais apie Mozės mirtį. Senasis Testamentas yra įvaizdžių kalba, po kuriais slepiasi Jėzus. Izraelio tauta negalėjo įeiti į pažadėtąją žemę su sena praeitimi. Nepaisant, kokia ji šlovinga bebuvo, nepaisant ištikimo ir nuolankaus tarno Mozės,

su tokia praeitimi jie negalėjo įeiti į pažadėtąją žemę. Izraelitus į Dievo pažadus turėjo įvesti ne Mozė, kuris yra Įstatymo simbolis, bet Jozuė, kuris yra Jėzaus įvaizdis. Izraelitai turėjo pamiršti ne tik šlovingą, bet ir sunkumų pilną gyvenimo patirtį, kartu su buvusiomis klaidomis, nuopoliais, paklydimais, murmėjimu ir nuodėmėmis. Keturiasdešimt metų jie buvo įpratę gyventi prisimindami savo ir savo tėvų klaidas, tačiau su tokia atmintimi ir širdies nuostata jie negalėjo įeiti į pažadėtąją žemę.

Panašiai vyksta ir krikščionio gyvenime, kada Dievas veda į naują dvasinį sezoną. Visų pirma, Viešpats ištrina iš mūsų atminties klaidų, silpnumo, paklydimų ir nuopolių įspūdžius, atnaujindamas širdies nuostatas nauja viltimi, kuri veda į pažadėtąją žemę. Kaip bebūtų keista, vienas iš sunkiausių uždavinių šiandien yra pamiršti praeitį su, tiek gera, tiek ir karčia patirtimi. Tai, ką mes patyrėme ir kaip gyvenome praeityje, tampa nereikšminga ir nereikalinga naujame dvasiniame sezone. Priešingai, prieš naują dvasinį sezoną Šventoji Dvasia uždengia praeitį ir panaikina ją Jėzaus Kristaus kraujo galia. Tik su laisva nuo praeities širdimi, krikščionis gali būti vedamas toliau.

Tai, ką krikščionis patyrė, naudojo ir buvo įpratęs daryti senajame dvasiniame sezone, dabar tampa jau nenaudinga ir nebeveikia. Bandytas daryti viską, kaip

vakar - nebeveikia. Noras gyventi, kaip anksčiau, tampa slegiantis. Pasikeitimų troškulys, kurį pažadina praeities pamiršimas, yra vienas iš pirmųjų požymių, rodančių, kad krikščionis priėjo naujojo dvasinio sezono ribą.

2. Drąsos dvasia. Dar vienas požymis, kad mes priartėjome prie naujo dvasinio

sezono, yra mūsų viduje bundanti drąsa. Ši drąsa nėra dirbtinė, emocinė ar žmogiška. Ji ateina iš Šventosios Dvasios. Krikščionis, kuris priėjo pažado žemę, pradeda patirti antgamtinį Šventosios Dvasios padrąšinimą, kuris reiškiasi net tik viduje, bet ateina ir per kitus Kristaus kūno narius. Prieš Jozuei žengiant į pažadėtąją žemę, jis buvo nuolat drąšinamas. Būti

drąsiam – buvo vienas ir pirmųjų ir pagrindinių Dievo įsakymų Jozuei.

Jozuės 1: 9 Atsimink, ką įsakiau, – būk stiprus ir drąsus, nenusigąsk ir nebijok! Aš, Viešpats, tavo Dievas, būsiu su tavimi, kur tik tu eisi“.

Panašiai vyksta ir krikščionio gyvenime. Prieš atsiveriant naujam dvasiniam sezonui, krikščionis nuolat girdi širdyje Dievo padrąšinimą ir raginimą išreikšti šią drąsą tam tikrais veiksmais, kurių jis nedarė senajame dvasiniame sezone.

Drąsa visada yra pergalės ženklas, tuo tarpu, kai baimė – pralaimėjimo. Kada Jozuės pasiūsti žvalgai grįžo į Izraelitų stovyklą, jie pateikė įrodymus, rodančius, kad būsimas mūsų pažadėtoje žemėje su ten gyvenančiomis tautomis jau yra laimėtas. Nepaisant, kad nebuvo iššauta dar nei viena strėlė ir Izraelio tauta dar nebuvo pradėjusi mūsų, pažadėtoje žemėje gyvenančios tautos jau buvo pralaimėjęsios mūsų. Pagrindinis pralaimėjimo ženklas buvo jų širdyse esanti baimė.

Jozuės 2:24 Ir jie sakė: „Viešpats tikrai atidavė mums visą šitą kraštą, nes tos šalies gyventojai labai išsigando dėl mūsų atėjimo“.

Kada krikščionis viduje pradeda maitintis ir pergyventi antgamtinę drąsą, tai yra ženklas, kad jo gyvenime ateina pergalių metas. Drąsa yra pergalės šauklys ir pranašas. Todėl, nesvarbu, ką tau reikės daryti ir kokios bus kliūtys naujame

dvasiniame sezone, tavo viduje esanti drąsa yra ženklas, kad tu esi vedamas į naują dvasinę teritoriją, kurioje patirsi pergales.

3. Vidinis tikėjimas. Dar vienas požymis, rodantis, kad mes esame kelyje į pažadėtąją žemę, yra mūsų viduje užaugęs tikėjimas, kuris nori ir nebijo reikštis tam tikrais veiksmais. Prieš įvesdamas Izraelitus į pažadėtąją žemę, Dievas suteikė jiems tikėjimą žengti ten, kur yra nauji ir niekada dar nepatirti dalykai bei pergalės.

Jozuės 1:3 Kiekvieną vietą, ant kurios jūsų koja atsistos, jums duodu, kaip pažadėjau Mozei.

Šie Viešpaties žodžiai suteikė Izraelitams tikėjimą daryti tai, kam jie buvo pašaukti. Tai, ko izraelitai bijojo ir negalėjo daryti senajame dvasiniame sezone, dabar dėl Viešpaties ištartų žodžių – galėjo. Per Dievo ištartus žodžius Izraelitai gavo tikėjimą ŽENGTI.

Priartėjęs prie naujojo dvasinio sezono, krikščionis savo viduje pastebi atgijusį tikėjimą, kurį sustiprina vidinis įtikinimas. Šis vidinis įtikinimas ir drąsa ŽENGTI į nežinomą teritoriją nėra arogantiška, saviveiklinė ar akla. Ji remiasi senajame dvasiniame sezone išugdyta ir subrandinta širdimi, kuri dabar yra pasiruošusi žengti.